

uzyskaniu opinii komisji z udziałem przedstawiciela rady zakładowej,

o ile jednostka nadrzędna nie wydała uprzednio w tym zakresie innych dyspozycji.”;

4) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. Jakikolwiek dysponowanie — w terminie określonym w § 15 — remanentem zgłoszonym do sprzedaży bez uprzedniej i każdorazowej zgody tej jednostki, w której posiadaniu znajduje się karta ewidencyjna, jest zabronione.”;

5) w § 17 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zakład pracy ma obowiązek wysłać remanenty w terminie oznaczonym przez nabywcę, a w razie niemożności dotrzymania tego terminu — oznaczyć inny termin wysyłki i powiadomić o tym nabywcę.”;

6) w § 27 po wyrazach „punktowi sprzedaży detalicznej” skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „lub innej jednostce społecznej (§ 15 ust. 2).”;

7) w § 32 pkt 2 wyrazy „centrali handlowej lub innej” skreśla się;

8) § 44 skreśla się;

9) w § 46 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeśli hurtownia branżowo właściwej centrali handlowej nie dała dyspozycji co do sposobu zagospodarowania zgłoszonego jej remanentu materiału pełnowartościowego w terminie określonym w § 15, zakład pracy upoważniony jest wystawić fakturę na tę hurtownię albo sprzedać materiał zgodnie z tym przepisem. Uprawnienia tego zakład pracy nie może

wykorzystać, jeśli hurtownia we wcześniejszym terminie zwróci kartę ewidencyjną w celu wniesienia odpowiednich poprawek lub w celu skierowania jej do innej właściwej jednostki zbytu.

2. Jeśli zgłoszenie remanentu do hurtowni branżowo właściwej centrali handlowej nastąpiło za pośrednictwem jednostki nadrzędnej (§ 19 ust. 2) lub jeśli hurtownia zwróciła kartę ewidencyjną w celu wniesienia poprawek (§ 22 ust. 1), termin wskazany w ust. 1 zaczyna biec dopiero od daty wysłania nie wykorzystanej karty ewidencyjnej przez jednostkę nadrzędna albo od daty wysłania poprawionej karty ewidencyjnej.”;

10) w § 57 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) aktualnie obowiązujący wzór sprawozdawczy Głównego Urzędu Statystycznego.”;

11) § 60 otrzymuje brzmienie:

„§ 60. Sposób sporządzania arkusza sprawozdawczego określają przepisy Głównego Urzędu Statystycznego.”;

12) §§ 61 i 63 skreśla się;

13) użyte w różnych przypadkach wyrazy „złom” i „odpadki użytkowe” zastępuje się wyrazami „surowce wtórne” w odpowiednich przypadkach;

14) załączniki nr 3 — 6 skreśla się.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 15 maja 1956 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: E. Szyr

510

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 15 maja 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-5, poz. 53, Nr A-20, poz. 246, Nr A-89, poz. 1383 i z 1953 r. Nr A-42, poz. 505) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 45 dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. W ramach szczegółowego harmonogramu obejmującego całość robót zamawiający w porozumieniu z generalnym wykonawcą zatwierdza miesięczne harmonogramy robót budowlano-montażowych. Miesięczne harmonogramy robót budowlano-montażowych nie mogą naruszać terminów oddawania obiektów do użytku.”;

2) w § 45 dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 15 maja 1956 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. K. Secomski

511

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 lutego 1956 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania z depozytami stanowiącymi sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej.

Na podstawie § 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie określenia organów właściwych do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasad likwidacji i trybu postępowania z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży (Dz. U. Nr 41, poz. 185), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za przedmioty stanowiące sprzęt i ekwipunek wojskowy uważa się:

- 1) broń ręczną i maszynową typu wojskowego oraz jej części i amunicję do niej;
- 2) przedmioty wchodzące w skład umundurowania i ekwipunku wojskowego, jak wojskowe: czapki, płaszcze, mun-

dury, spodnie, obuwie, bieliznę, pasy, torby polowe, mapniki, lornetki polowe itp.;

3) wszelkie inne przedmioty, których cechy zewnętrzne, przeznaczenie lub umieszczone znaki wskazują, że stanowią one sprzęt lub ekwipunek wojskowy.

2. Za przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej, uważa się w szczególności broń typu niewojskowego (krótką broń palną, broń myśliwską), amunicję, materiały wybuchowe, radiowe aparaty nadawcze itp.

§ 2. 1. Sądy, prokuratury, organy administracji państwowej, instytucje państwowe i społeczne oraz banki, przedsiębiorstwa państwowe i jednostki spółdzielcze, zwane dalej „instytucjami”, w których władaniu znajdują się przedmioty depozytu wymienione w § 1, przekazują te przedmioty na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego:

- 1) przedmioty stanowiące sprzęt i ekwipunek wojskowy — najbliższej komendzie garnizonu wojskowego lub dowództwu jednostki wojskowej;
- 2) przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej — najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej,

— nie dokonując wezwania osoby uprawnionej do odbioru depozytu oraz bez wyczekiwania terminów określonych w art. 4 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184).

2. Instytucje wymienione w ust. 1 przekazują wraz z depozytami dane dotyczące czasu i okoliczności przyjęcia przedmiotu do depozytu oraz osób, od których te przedmioty zostały przyjęte.

3. Jeżeli wydanie depozytu zależy od wyniku toczącego się postępowania w sprawie karnej lub cywilnej, przekazanie przedmiotów powinno nastąpić po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy.

4. W przypadku wątpliwości co do tego, czy przedmiot depozytu stanowi sprzęt lub ekwipunek wojskowy, przedmiot ten powinien być przekazany organowi Milicji Obywatelskiej wymienionemu w ust. 1 pkt 2, który po ustaleniu na podsta-

wie cech zewnętrznych rzeczy lub umieszczonych na niej znaków, że należy ona do sprzętu lub ekwipunku wojskowego, postąpi z nią w sposób określony w § 5a ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie właściwości organów powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, zasad przechowywania rzeczy oraz sposobu poszukiwania osób uprawnionych do odbioru (Dz. U. z 1954 r. Nr 41, poz. 186 i z 1955 r. Nr 20, poz. 125).

§ 3. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się odpowiednio do znajdujących się w depozycie instytucji wymienionych w § 2 ust. 1 dokumentów wojskowych (legitymacji, książeczek, zaświadczeń wojskowych, kart powołania itp.) oraz dowodów osobistych, tymczasowych zaświadczeń tożsamości i zaświadczeń o złożeniu tych dokumentów.

2. Dokumenty wojskowe podlegają przekazaniu:

- 1) dokumenty wystawione przez wojskowe komendy rejonowe — najbliższej wojskowej komendzie rejonowej;
- 2) inne dokumenty wojskowe — najbliższej komendzie garnizonu wojskowego lub dowództwu jednostki wojskowej.

3. Dowody osobiste, tymczasowe zaświadczenia tożsamości i zaświadczenia o złożeniu tych dokumentów podlegają przekazaniu najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej.

§ 4. 1. Organy wojskowe przeprowadzają likwidację przedmiotów depozytu przekazanych w myśl niniejszego zarządzenia tym organom stosownie do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr 22/MON z dnia 25 lutego 1956 r. w sprawie likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy znajdujących się we władaniu jednostek wojskowych.

2. Organy Milicji Obywatelskiej przeprowadzają likwidację przedmiotów depozytów przekazanych w myśl niniejszego zarządzenia tym organom stosownie do przepisów wydanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. S. Popławski
Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

512

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 22 marca 1956 r.

w sprawie zasad sfinansowania działalności inwestycyjnej spółdzielni mieszkaniowych, prowadzonej w ramach planów inwestycyjnych 1953 i 1954 r. w zakresie budownictwa mieszkaniowego.

Na podstawie § 27 uchwały nr 269 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 792) na wniosek Centralnego Związku Spółdzielczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Celem dokonania rozliczeń z centralami spółdzielni z tytułu pożyczek udzielonych spółdzielniom mieszkaniowym z funduszy spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego na sfinansowanie inwestycji prowadzonych w ramach planów inwestycyjnych 1953 r. i 1954 r. oraz dostosowania zasad sfinansowania tych inwestycji do przepisów uchwały nr 269 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 792) — Bank Inwestycyjny na wniosek Centralnego Związku Spółdzielczego udzieli spółdzielniom kredytu długoterminowego dla dokonania konwersji pożyczek uży-

skanych z funduszy spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego.

2. Środki z udzielonego przez Bank Inwestycyjny kredytu zarachowane zostaną na rachunki funduszy spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego właściwych central spółdzielni jako zwrot pożyczek udzielonych z tych funduszy spółdzielniom (ust. 1). Środki te zostaną odprowadzone przez Bank Inwestycyjny na rzecz central spółdzielni w miarę spłaty kredytu przez spółdzielnie.

§ 2. 1. Kredyt, o którym mowa w § 1 ust. 1, nie może przekraczać 70% rzeczywistych kosztów budowy, a okres spłaty tego kredytu nie może przekraczać 15 lat dla spółdzielni zrzeszających robotników oraz 10 lat dla pozostałych spółdzielni.

2. W przypadkach gdy spółdzielnia uzyskała pożyczkę od centrali spółdzielni w wysokości przekraczającej 70% kosztów budowy bądź też gdy ustalone zostały dłuższe okresy spłat od przewidzianych uchwałą wymienioną w § 1 ust. 1 —